

52 ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕ ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ...

Γράφουμε και δημιουργούμε...

ΑΘΗΝΑ 2019

Το παρελθόν μαζί με το παρόν...

Το παλιό Βουστάσιο έγινε Ειδικό σχολείο

Περιεχόμενα

Ο λόφος συνομιλεί με το σήμερα	4
Ο μυστηριώδης τοίχος	6
Ένα μικρό λαβωμένο χελιδόνι.	9
Μια ματιά στο παρελθόν	10
Το κόκκινο τριαντάφυλλο	11
Το κόκκινο τριαντάφυλλο, ο φίλος μου	12
Η εικόνα στο παράθυρο	15
Οι σκέψεις και τα όνειρα ενός κοριτσιού	16
Με αφορμή το παραπάνω.....	18
Η μαύρη σφαίρα	20
Πινακίδες	21
Η παιδική χαρά	24
Ο φεγγίτης	25
Οινομαγειρείο « Κοτταρού»	27
Ακροστιχίδες	28

Ο λόφος συνομιλεί με το σήμερα

Στέκεται περήφανος στο πλάι μας και μας συντροφεύει. Είναι η ιστορία και η μνήμη της γειτονιάς.

Τον διάλεξε ο Πλούτωνας, όταν ερωτεύτηκε τη Δήμητρα, την απήγαγε από την Αίτνα και την μετέφερε εδώ πάνω στο άρμα του για να την κατεβάσει στον Άδη, μέσα από το βαθύ άντρο του λόφου. Ανομολόγητα πάθη που συνεχίζουν και σήμερα να εμπνέουν τα ζευγαράκια που έρχονται εδώ για να περπατήσουν και να απομονωθούν...

Αλλά και σκοτεινά μυστικά και ανθρώπινος πόνος. Ο Οιδίποδας τάφηκε εδώ μετά την πολυκύμαντη και τραγική ζωή του. Το τέμενος των Ερινύων έστεκε αυστηρό κοντά στο ναό του Ιππίου Ποσειδώνα, προστάτη της περιοχής. Σήμερα το γραφικό εκκλησάκι της Αγίας Ελεούσας έρχεται να ηρεμήσει την ψυχή και να μας θυμίσει ότι η ελπίδα και η δύναμη βρίσκονται μέσα μας.

Δυνατές ψυχές και μεγάλοι οραματιστές...αγάπησαν τον τόπο, αφουγκράστηκαν το παρελθόν του και τάφηκαν εδώ...ο Λενορμάν και ο Μύλλερ αγνάντεψαν την Αθήνα από το λόφο, κατέγραψαν τις ιστορίες της και άφησαν την καρδιά τους εδώ...εδώ περπατάει και ο σύγχρονος κάτοικος, άλλοτε βιαστικός, άλλοτε ράθυμος. Περπατάει, κάθεται στοχάζεται...ο αέρας του μιλάει...για την αστική γειτονιά που σταδιακά ξέπεσε, αλλά αναγεννιέται πάλι...για τον πρόσφυγα και τον ξένο που εδώ βρήκαν το νέο τους σπίτι, έτοιμοι να προσφέρουν και να αγωνιστούν...

Γιατί η γειτονιά ξέρει από αγώνες...κέντρο εργατιάς με το καπνεργοστάσιο, πότισε στάλα στάλα με τον ιδρώτα του μόχθου τα χώματα του λόφου. Εδώ όμως κρύφτηκαν και πολλοί αντιστασιακοί στην κατοχή για να συνεχίσουν τον αγώνα τους για την ελευθερία. Την ελευθερία από το τσιμεντένιο κλουβί της μεγαλούπολης αναζητά και ο σημερινός κάτοικος που αφήνει το βλέμμα του να τρέξει αμέριμνο ανάμεσα στις φυλλωσιές των δένδρων του λόφου.

Και ξάφνου ακούγονται μουσικές, φωνές θεϊκές υψώνονται στον ουρανό. Κείμενα θεατρικών έργων φτάνουν στα αυτιά μας και οι αρχαίες μας τραγωδίες βρίσκουν το κοινό τους στο θεατράκι του λόφου...

Η ΟΜΑΔΑ ΜΑΣ

είναι
όμορφη η γειτονιά μας...

Ο μυστηριώδης τοίχος

Κάνει κρύο...τα πόδια μου έχουν πρηστεί...ώρες περπατάω για να φτάσω σπίτι. Αποφασίζω να αλλάξω δρόμο...θα μπω σ' αυτό το δρομάκι...θα με βγάλει πιο γρήγορα. Μπαίνω...Κοιτάζω αριστερά δεξιά όλα βρώμικα και θλιμμένα...σπίτια εγκαταλελειμμένα ξεθωριασμένα με το πέρασμα του χρόνου, το ένα δίπλα στο άλλο. Με τόση όμως διαχρονική και αρχιτεκτονική αξία. Καθώς προχωρώ μια σκιά καλύπτει το σοκάκι. Ο αέρας δυναμώνει...τα πάντα μαυρίζουν...το μέρος γίνεται αγριευτικό.

Σταματάω να κοιτάω δίπλα μου. Το βλέμμα ακολουθεί τα βήματα των ποδιων μου. Προσπαθώ να ηρεμήσω και να συνεχίσω. Ξαφνικά αισθάνομαι μια ξένη ανάσα πίσω μου...το βήμα μου τώρα πιο μεγάλο, πιο νευρικό. Και εκεί που όλα ηρεμούν και νομίζω πως όλα είναι της φαντασίας μου..."ψιτ"...κάτι μου φωνάζει...γυρνάω απότομα...δεν υπάρχει τίποτα. Το βλέμμα μου πέφτει σε έναν τοίχο σπιτιού ζωγραφισμένο με ένα γκράφιτι...δύο μάτια δακρυσμένα, στεναχωρημένα μ' ένα παράπονο...τα πλησιάζω...

"Ει εσύ!"

Ακούγοντας αυτή τη φωνή πετάγομαι πίσω. Κανείς όμως δεν υπάρχει. Μια σκέψη περνάει από το μυαλό μου. Δεν μπορεί να είναι αλήθεια...

"Μη φοβάσαι...δεν είναι της φαντασίας σου. Αλήθεια είναι. Γιατί? Ένας τοίχος δεν μπορεί να μιλήσει? Όλα και όλοι μπορούν. Το θέμα όμως δεν είναι αυτό. Το θέμα είναι πως οι άνθρωποι εκτός ότι δεν ακούν δεν βλέπουν κιόλας. Χιλιάδες περνούν καθημερινά από δω. Κοιτάζουν με αηδία τα σπίτια και την κατάστασή τους. Το μόνο που λένε είναι τι κρίμα τόσο ωραία νεοκλασικά να καταλήγουν έτσι και φεύγουν. Φυσικά όμως όμως πριν φύγουν αφήνουν και το αποτύπωμά τους. Ό,τι θέλεις! Από τσιγάρο μέχρι παλιά έπιπλα που δεν τα χρειάζονται και νομίζουν πως αυτό το μέρος είναι γι' αυτή τη δουλειά...πόσο κρίμα...

Ούτε το γκράφιτι πάνω μου δεν τους κίνησε την περιέργεια...γιατί άραγε αυτό το γκράφιτι σε αυτό το μέρος? Είναι απλά κάτι συνηθισμένο ή έχει κάποιο βαθύτερο νόημα? Τα δακρυσμένα αυτά μάτια συμβολίζουν όλη αυτή την κατάσταση το πώς έχουν κατακτήσει οι γειτονιές και οι άνθρωποι που είναι τόσο αδιάφοροι ξέροντας μόνο να σχολιάζουν. Δεν αντέχω άλλο εδώ...η ίδια άσχημη εικόνα καθημερινά...το απέναντι διώροφο σπίτι που είναι έτοιμο να καταρρεύσει. Οι ίδιες παραστάσεις, η ίδια καθημερινότητα. Ως τότε όμως?

Μια μπάλα που προσγειώνεται με δύναμη στο κεφάλι μου με ξυπνάει...καθισμένη στα σκαλάκια εκείνου του σπιτιού...

Έχει πια βραδιάσει.. Το κεφάλι μου πάει να σπάσει. Με πλησιάζει ένα αγοράκι...

-συγνώμη για την μπάλα...είστε καλά;

Του απαντώ με ένα χαμόγελο και σηκώνομαι. Ξανακοιτάζω στον τοίχο. Κολλημένα αυτά τα δύο μάτια να με κοιτάζουν. Η ώρα έχει περάσει...ώρα να φεύγω...

Ο ύπνος δε με παίρνει. Μια μελαγχολία, ένα άγχος, ένα «γιατί όλα αυτά;» με κυριεύουν. Σκέφτομαι συνέχεια αυτό το όνειρο, με τον τοίχο να μου μιλάει.

-τι μπορώ να κάνω εγώ; Τίποτα...ένας άνθρωπος δεν μπορεί να διορθώσει την κατάσταση. Αυτά σκέφτομαι και σε λίγο καταφέρνω να κοιμηθώ .

Μέρες τώρα περνάω από το ίδιο μέρος . τίποτα διαφορετικό...ή μάλλον...χειροτερεύει...

-Αι στο καλό...πάει και τελείωσε...ας το ξεχάσω το θέμα...

Δυο μέρες μετά ξαναπερνάω από κει και ρίχνω μια σύντομη ματιά αριστερά μου. Συνεχίζω να περπατάω μέχρι που συνειδητοποιώ τι είδα στον τοίχο μόλις τώρα και ξανακοιτάω τον τοίχο. Πάνε τα δακρυσμένα μάτια! Στη θέση τους μια υπέροχη ζωγραφιά με λουλούδια και φωτεινά χρώματα.

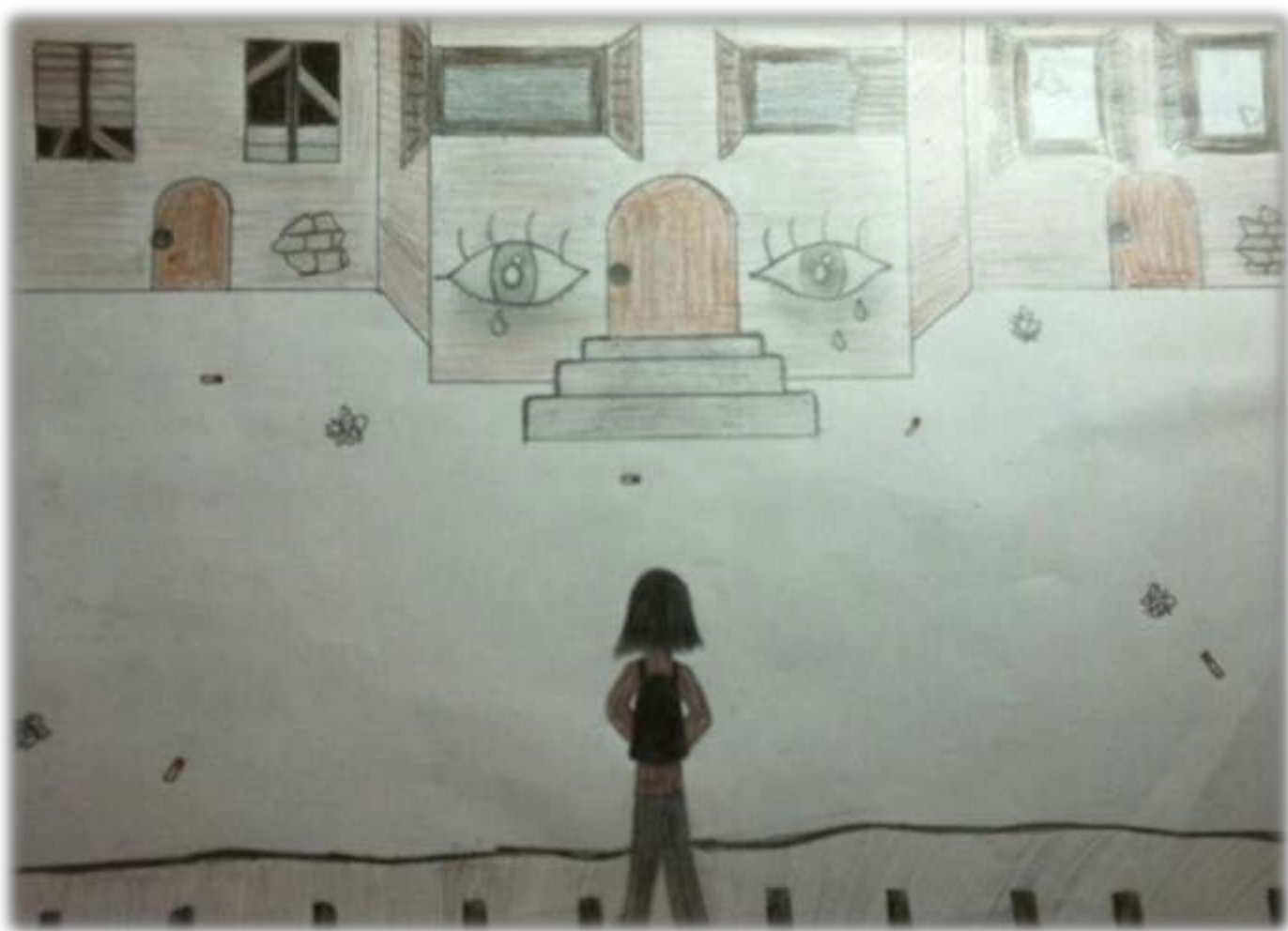
Πλησιάζω έναν κύριο, ο οποίος στεκόταν μπροστά από το σπίτι και το παρατηρούσε.

-συγγνώμη κύριε. Εδώ ακριβώς δεν ήταν ζωγραφισμένα δυο μάτια πάνω σε ένα παλιό ξεθωριασμένο τοίχο;

Ο άνθρωπος μου εξήγησε πως ήταν ο νέος ιδιοκτήτης του σπιτιού και είχε ξεκινήσει ήδη εργασίες για τη συντήρησή του. Μέσα σ' όλα αποφάσισε να αλλάξει και τη ζωγραφιά.

Χάρηκα τόσο πολύ! Μέχρι τότε νόμιζα ότι δεν υπήρχε ελπίδα. Πήρα το χαζό χαμόγελο που είχε ζωγραφιστεί πάνω μου και έφυγα...

Τελικά όλα γίνονται! Ίσως αυτό το σπίτι να είναι η αρχή...τίποτα δεν είναι τυχαίο...ούτε το όνειρο, ούτε ο τοίχος!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Διάφορες αρχιτεκτονικές συνυπάρχουν...

Ένα μικρό λαβωμένο χελιδόνι.

Έχει πέσει στο περβάζι του παραθύρου μου. Το πήρα να το βοηθήσω. Του έδεσα την πληγή. Σπαρταρούσε στα χέρια μου. Ένα μικρό αδύναμο πλάσμα, τόσο αταίριαστο με το περιβάλλον.

Ξέχασα να σας πώ...το περβάζι του παραθύρου μου είναι στο κάτω μέρος του φωταγωγού μιας πολυκατοικίας. Δεν βλέπει πουθενά. Μόνο το σκοτάδι γύρω...

Δεν με εμπιστευόταν. Πίστευε ότι βρισκόταν σε ένα απόμακρο κόσμο, από το δικό του. Είδε το σκοτάδι και έπεσε μέσα. Πίστευε ότι θα το βλάψω. Και δεν είχε και άδικο. Δεν έχουμε αφήσει τίποτα όρθιο στη φύση γύρω μας. Οι άνθρωποι άπληστοι και κατακτητικοί. Αλλά αυτό το μικρό χελιδόνι είναι σα ν εμένα. Θέλει να ζήσει σε ένα περιβάλλον πιο κατάλληλο για αυτό. Με περισσότερη πρασινάδα. Να βρει ένα δένδρο να κάνει το σπιτάκι του. Την οικογένεια του. Όμως εμείς δεν έχουμε αφήσει τίποτα.

ΜΑΡΙΑ

Μια ματιά στο παρελθόν

Τι είναι αυτός ο κόσμος; Είναι τόσο διαφορετικός από αυτόν που βλέπουν τα μάτια μου. Έτρεξα, έτρεξα μακριά...τόσο γρήγορα που από την τριβή των παπουτσιών μου έβγαине φωτιά. Καθώς έτρεχα τα μάτια μου δάκρυζαν βλέποντας την καταστροφή γύρω μου. Η καταστροφή που οι άνθρωποι προκάλεσαν με τα εργαλεία και τα σφυριά τους τα ισοπέδωσε όλα. Ακόμα και ο ήλιος δεν λάμπει τόσο φωτεινά και ο αέρας είναι παχύρρευστος...

Κοιτάζοντάς τα όλα αυτά κατεστραμμένα, ξαφνικά βούρκωσα... Είδα πολλά, μα αυτό που με στενοχώρησε περισσότερο ήταν τα μνημεία που είδα κατεστραμμένα και εγκαταλελειμμένα. Απίστευτα καλλιτεχνήματα και στολίδια της πόλης καλυμμένα από σκόνη, μαυρίλα και κακόγουστα γκράφιτι. Ο καθένας περνά από μπροστά τους και τα αγνοεί παντελώς, κοιτάει πλέον με θαυμασμό μόνο τους ψηλούς ουρανοξύστες που το ύψος τους ξεπερνά σύννεφα και βουνά!

Κοίταξα κάτω και αντίκρυσα μια μικρή λακκούβα με νερό. Μα σαν κάτι μαγικό να είχε...έριξα μια ματιά και είδα μέσα της ένα ουράνιο τόξο. Ήταν τόσο όμορφο που δεν μπόρεσα να αντισταθώ και το άγγιξα. Χρόνια είχα να δω ένα, αλήθεια...τη στιγμή που το δάκτυλό μου ήρθε σε επαφή με το νερό, η λακκούβα με ρούφηξε μέσα της και με πέταξε στον ίδιο δρόμο 60 χρόνια πριν.

«Ουάου! Αυτό είναι στα αλήθεια το κτίριο που έβλεπα; Αχ! είναι πανέμορφο...» και τι ωραία αγάλματα έχει...και ο κήπος, εντυπωσιακός με τα κόκκινα ρόδα του...

Έτρεξα με λαχτάρα πίσω να δω το σπίτι μου. Έμοιαζε με παλάτι, ένα πέτρινο τεράστιο κτίριο με τζάκια και χαριτωμένα μπαλκόνια που έβλεπαν σε ένα υπέροχο κήπο...που η άχαρη σημερινή θεόρατη πολυκατοικία...καθώς θαύμαζα αναρωτήθηκα πώς να κυλούσε η καθημερινότητα πριν από 60 χρόνια στους δρόμους που περπατάμε και σήμερα; Θα ήταν σίγουρα καλύτερη από τη σημερινή. Ίσως φτάνει και τα κτίρια που είναι τόσο άχαρα και οι πλατείες που δεν έχουν πια πράσινο και δένδρα και οι δουλειές που αγχώνουν και δυσκολεύουν τους ανθρώπους. Τότε τα πάντα κυλούσαν γαλήνια, τα παιδιά θα έπαιζαν ξέγνοιαστα στους δρόμους και τα σοκάκια...τώρα που χρόνος για παιχνίδι...και οι δρόμοι γεμάτοι κινδύνους, η καθημερινότητα γεμάτη ανασφάλεια και οι γονείς μας κρατάνε για ασφάλεια στο σπίτι...

Ακούω γέλια...μια μπάλα προσγειώνεται μπροστά μου...ένα πιστιρίκι τρέχει ξέπνοο να την προλάβει...μια μαρίδα, μια παρέα μικρών ποδοσφαιριστών με πλησιάζει. Με προσπερνούν χαρούμενα σαν να μην με βλέπουν! τρέχουν με τα κοντά παντελονάκια τους και τα ροδοκοκκινισμένα μαγουλά τους στην πρωινή δροσιά...να και ένα ζευγαράκι...περνάει διστακτικό. Κρατιέται από το χέρι. Δεν μιλάει..με κοιτάει με θάρρος στα μάτια και χαμογελάει...εγώ κατεβάζω τα δικά μου ξαφνιασμένη...στη γωνία τρεις ηλικιωμένες κυρίες κάθονται στην εξώθυρα ενός χαμηλού σπιτιού και πλέκουν. Πετούν τα χέρια τους πάνω από το βελονάκι...κομψοτεχνήματα μιας άλλης εποχής...και το στόμα τους ροδάνι...μη χάσουμε και κανα νέο της γειτονιάς...

Μμμ...και τι μυρωδιές...παστρα, καθαριότητα και φαγητά...άρχισα να αναδεύομαι πεινασμένη...Πόσο θα ήθελα να ζω στα παλιά χρόνια που όλα ήταν ζωντανά και τα κτίρια αφηγούνταν στα παιδιά παραμύθια και ιστορίες.

Έτσι όπως μονολογούσα, άκουσα έναν ήχο...και τη μητέρα μου να μου λέει πως είναι ώρα για το σχολείο...

Αχ! Άντε πάλι τα ίδια!!!..

Το κόκκινο τριαντάφυλλο

Σήμερα είναι Κυριακή. Ξύπνησα με πολύ όρεξη. Ξεκινούσε μια καινούργια δημιουργική μέρα. Μα τι το ήθελα να βγω στο μπαλκόνι μου...

Επικρατούσε ένα χάος άνθρωποι να φωνάζουν στους δρόμους ,πολυκοσμία , κίνηση όπου και να κοιτάζα... είχα βάλει τα χέρια μου στα αυτιά μου να μην ακούω τις κόρνες από τα αυτοκίνητα που πέρναγαν κάτω από το σπίτι μου. Όταν κάποια στιγμή ησύχασαν τα πράματα, άρχισα να παρατηρώ τα σπίτια τα έβλεπα. Πολύ άδεια... τα χρώματα ήταν μονόχοντα και βαρετά. Όλες οι ταράτσες τσιμεντωμένες και βρώμικες. Δε μου κίνησε και πολύ το ενδιαφέρον αυτή η εικόνα...

Μέχρι που η μάτια μου πέφτει σε ένα εγκαταλειμμένο σπίτι στην αυλή του οποίου είχε φυτρώσει ένα μικρό κόκκινο τριαντάφυλλο. Το πρώτο πράμα που αισθάνθηκα ήταν μια λύπη και μια αδικία γιατί πιστεύω πως δεν του άξιζε να ζει σε ένα αφρόντιστο μέρος και σε μια τόσο παραμελημένη πόλη ενώ θα μπορούσε να ζει στην εξοχή μαζί με άλλα τριαντάφυλλα. Από την άλλη όμως ένιωσα και πως υπάρχει ελπίδα , πως δεν έχει χαθεί κάτι , μπορούν να αλλάξουν τα πράματα , να γίνει κάτι όμορφο που να το έχουμε δημιουργήσει εμείς! Και να το φροντίζουμε... και να το αγαπάμε σαν να είναι οικογένεια μας .Τώρα νιώθω μια ανακούφιση Πως μπορούν να αλλάξουν τα πράματα! Γιατί για όλους μας αξίζει ένας καλύτερος κόσμος για να ζούμε .

Ξαφνικά άκουσα κάτι να ψιθυρίζει στο αυτί μου...δεν το πιστεύω ήταν εκείνο, το μικρό κόκκινο τριαντάφυλλο! μα δεν είναι δυνατόν! Κάποιος μου κάνει πλάκα! το ένιωσα πως μου μίλησε μου εξέφρασε τα παράπονα του... Πως δεν αντέχει να ζει σε τέτοια πόλη ,δεν αντέχει τη μοναξιά χωρίς την οικογένεια του ... κανένας δε του δίνει σημασία ... οι άνθρωποι το έχουν για κάτι ασήμαντο... άρχισε να κλαίει...το κατάλαβα, είδα τα δάκρυα του να κυλούν πάνω στα κατακόκκινα ροδοπέταλα του. Εκείνη την ώρα ένιωσα ένα τεράστιο πόνο στη καρδιά μου και σκεφτόμουν γιατί, γιατί να μην μπορεί να ζήσει όπως του αξίζει ένα μικρό τριαντάφυλλο.

Έφτασε το βράδυ ,έπεσα στο κρεβάτι μου να κοιμηθώ ,μα πως να με πάρει ο ύπνος ...Τώρα άρχισα να νιώθω και ενοχές γιατί και εγώ είμαι άνθρωπος...και μένα μου περνάνε απαρατήρητα τα δέντρα, τα φυτά ,τα λουλούδια. Ούτε εγώ κάνω κάτι να βοηθήσω το περιβάλλον που ζω...όμως τώρα ξέρω. Τώρα μπορώ να βοηθήσω. Τώρα θα δράσω.....

Ήρθε το άλλο πρωί...ήμουν έτοιμη να τρέχω στο απέναντι κήπο, να βρω το τριαντάφυλλο, να του πω να γίνουμε φίλοι. Εγώ θα το φροντίζω από δω και πέρα, θα του μιλάω, θα κάνουμε παρέα...είμαστε διαφορετικοί αλλά δεν θα μας πια μόνοι μας...Όταν όμως πλησίασα το εγκαταλελειμμένο σπίτι ανησύχησα..κάτι δεν πήγαινε καλά...ένα δοκάρι από το μισογκρεμισμένο παράθυρο έπεσε και πλάκωσε το τριανταφυλλό μου. Το τσάκισε χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτα...πάει τέλειωσε, δεν πρόλαβα. Ονειρεύτηκα ένα κόσμο πιο όμορφο, αλλά δεν τα κατάφερα...

Δεν απογοητεύομαι όμως...έτρεξα να πάρω μια γλάστρα για το μπαλκόνι μας...ίσως μια μέρα ξαναδώ το μικρό κόκκινο τριαντάφυλλο....

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Το κόκκινο τριαντάφυλλο, ο φίλος μου

Σήμερα είναι Κυριακή ,συμφωνήσαμε με την μαμά μου να κάνουμε τις δουλείες του σπιτιού .Έτσι εγώ της υποσχέθηκα πως θα συμμαζέψω το δωμάτιο μου....ξεσκόνισα ,σκούπισα ,σφουγγάρισα και έβγαλα τα σεντόνια μου στο μπαλκόνι μου να τα αερίσω. Επικρατούσε ένα χάος, άνθρωποι να φωνάζουν στους δρόμους , πολυκοσμία, κίνηση όπου και να κοίταζα . Όταν κάποια στιγμή ησύχασαν τα πράγματα , άρχισα να παρατηρώ τα σπίτια ,τα έβλεπα . Πολύ άδειατα χρώματα ήταν μονόχοντα και βαρετά Μέχρι που η ματιά μου πέφτει σε ένα εγκαταλειμμένο σπίτι στην αυλή του οποίου είχε φυτρώσει να μικρό κόκκινο τριαντάφυλλο. Το πρώτο πράμα που αισθάνθηκα ήταν μια λύπη και μια αδικία γιατί πιστεύω πως δεν του άξιζε να ζει σε ένα αφρόντιστο μέρος και σε μια τόσο παραμελημένη πόλη ενώ θα μπορούσε να ζει στην εξοχή μαζί με άλλα τριαντάφυλλα. Ξαφνικά άκουσα κάτι ,μια φωνή. Στην αρχή τρόμαξα ,αλλά μετά σκέφτηκα ότι μου κάνει πλάκα η αδερφή μου. Συνέχισα τις δουλείες μου αλλά σε τακτά χρονικά διαστήματα άκουγα πάλι την φωνή αλλά δεν έδινα και πολύ σημασία .Όταν νύχτωσε σταμάτησα να ακούω τους ψιθύρους .

Την άλλη μέρα , όπως γυρνούσα από το σχολείο , πέρασα από το εγκαταλελειμμένο σπίτι. Με την άκρη του ματιού μου είδα πάλι το κόκκινο τριαντάφυλλο και στάθηκα για να το παρατηρήσω λίγο καλύτερα.

-Γεια σου ,μου είπε το τριαντάφυλλο.

-Γεια, του απάντησα δειλά - δειλά.

-Σου φαίνεται πολύ παράξενο που μου μιλάς;

-Λίγο, βασικά πάρα πολύ.

-Με λένε Λιλη , είπε με μια στεναχώρια το τριαντάφυλλο.

-Εμένα Νινα , δεν σου αρέσει το όνομά σου και το λες με τόση στεναχώρια;

-Ωραίο είναι αλλά Λιλη έλεγαν και την μαμά μου που έχει πεθάνει.

-Μα εδώ έχουν να φυτρώσουν πολλά χρόνια τριαντάφυλλα , εσύ πως φύτρωσες και πως ξέρεις πως λένε την μαμά σου;

-Τα τριαντάφυλλα όταν είναι ακόμα μέσα στο χώμα μπορούν να καταλάβουν τι γίνεται στην επιφάνεια της γης και τι λένε τα άλλα τριαντάφυλλα .Γι' αυτό που με ρώτησες ,γίνεται γιατί τα τριαντάφυλλα αργούν να μεγαλώσουν χωρίς λίπασμα.

Πριν προλάβω να απαντήσω ,πρόσθεσε η Λιλη.

-Ήταν πολύ ωραία εδώ πριν χρόνια. Η μαμά μου ήταν πολύ ευχαριστημένη που η κ. Καλλιόπη τα φρόντιζε με τόση αγάπη.

-Ποια είναι η κ. Καλλιόπη;

-Θα στην πάρω απ' την αρχή την ιστορία γιατί θα μπερδευτείς. Η κ. Καλλιόπη ήρθε εδώ με τον άνδρα της από ένα ορεινό χωριό της Ηπείρου. Ο άνδρας της αρρώστησε και μετρά από λίγους μήνες πέθανε κ .Καλλιόπη ή όπως την αποκαλούσαν μεγάλη μάνα , είχε απομείνει μόνη της σε μία μεγαλούπολη χωρίς φίλους , χωρίς οικογένεια. Έτσι πήρε την απόφαση να στηριχτεί στα πόδια της .Έπιασε μια δουλειά ,τίποτα το σπουδαίο. Η ζωή της κυλούσε χωρίς κανένα ενδιαφέρον .Της άρεσαν πολύ τα φυτά και κυρίως τα τριαντάφυλλα .Για δύο ολόκληρα χρόνια έκανε οικονομίες για να αγοράσει αυτό το μικρό οικόπεδο που ήταν δίπλα από το σπίτι της .Όταν το αγόρασε η ζωή της άλλαξε .Έφευγε από την δουλειά της χαρούμενη γιατί θα πήγαινε στον κήπο της και όχι σε ένα άδειο σπίτι.

-Και εσύ πως τα ξέρεις όλα αυτά ;

-Τα άκουγα που τα έλεγε η γιαγιά μου στην μητέρα μου.

Πριν προλάβω να απαντήσω άκουσα το κινητό μου να χτυπά . Ήταν η μαμά μου με έπαιρνε τηλέφωνο γιατί είχε ανησυχήσει . Εγώ έφυγα αμέσως αλλά υποσχέθηκα στην Λιλη πως θα την προσέχω εγώ τώρα .

1 μήνα μετά

Μια νέα σχέση με απασχολούσε...η καινούργια μου φίλη...προσέχω το φυτό, διακρίνω τις αλλαγές του κάθε μέρα. Αγωνιά για τον καιρό μήπως τη μαράνει. Αλλά προσέχω πια και την υπόλοιπη φύση γύρω μου. Άρχισα να περιποιούμαι τις γλάστρες στο μπαλκόνι μας, καληνυχτίζω τον κάκτο στο γραφείο μου κάθε βράδυ...μια γλυκιά μυρωδιά με περιτριγυρίζει...είναι η φύση που αναγεννάται..στα καλύτερά της. Άνοιξη!

Το καλοκαίρι

-Λιλη συγγνώμη αλλά πρέπει να φύγω για διακοπές.

-Μα εμένα ποιος θα με φροντίζει ,ποιος θα έρχεται να μου ρίχνει λίπασμα για να μεγαλώσουν και τα άλλα τριαντάφυλλα για να μην είμαι μόνη μου ;

-Το ξέρω αλλά πρέπει να φύγω...

Έίναι η τρίτη μέρα που η Νινα δεν είχε φανεί .Μου λείπει πολύ . Μάλλον θα έφυγε για τις διακοπές της .

Κρίμα που δεν την χαιρέτησα και έβαλα μπροστά τον εγωισμό μου .

6η μέρα που η Νινα λείπει , έχω αρχίσει να διψάω , η θερμοκρασία όσο πάει και ανεβαίνει . Νιώθω πως δεν θα τα καταφέρω .

12η μέρα και σχεδόν όλα μου τα φύλλα έχουν πέσει . Κανένας δεν ενδιαφέρεται για μένα...και η φίλη μου με ξέχασε...Κανένας δεν με λυπάται τόσοι άνθρωποι περνούν καθημερινά από μπροστά μου και κανένας δεν σταμάτησε μου ρίξει λίγο νερό . Έχουν περάσει 15 μέρες, πιστεύω πως αυτή η μέρα θα είναι η τελευταία μου , αλλά δεν στεναχωριέμαι . Κάτω από την σκιά του μπαλκονιού της διπλανής πολυκατοικίας έχουν αρχίσει να φυτρώνουν οι φίλοι μου . Ελπίζω να έρθει σύντομα η Νινα για να ζήσουν τουλάχιστον αυτοί.

...Πέρασα πολύ ωραία αλλά η σκέψη μου ήταν συνέχεια στην Λιλη . Μόλις γύρισα πήγα κατευθείαν στην Λιλη . Όταν πήγα στον κήπο δεν είδα πουθενά το δικό μου λουλούδι, το μόνο που είδα ήταν ένα μαραμένο τριαντάφυλλο που τα φύλλα του είχαν γίνει μαύρα.

Όταν συνειδητοποίησα τι συνέβη που κοπήκαν τα πόδια και αμέσως έβαλα τα κλάματα . Όπως κοιτούσα σαστισμένη το κτήμα είδα πως είχαν φυτρώσει αλλά τριαντάφυλλα και υποσχέθηκα στα μαραμένα φύλλα της Λιλη πως θα τα προσέχω και δεν θα τα εγκαταλείψω ποτέ .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ- ΛΙΝΑ

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Η εικόνα στο παράθυρο

... Γύρισα από το σχολείο νευριασμένη σήμερα. Η δασκάλα επιμένει ότι δεν θα περάσω την τάξη. Δεν καταλαβαίνω τι παραπάνω θέλει. Ανέβηκα γρήγορα τις σκάλες γιατί δεν ήθελα να δώσω εξηγήσεις στην μητέρα μου. Μπήκα στο δωμάτιο μου και κλείδωσα την πόρτα. Ήθελα να χαλαρώσω λιγάκι. Κάθισα στο κρεβάτι. Φόρεσα τα ακουστικά μου. Η μουσική άρχισε να παίζει. Η μελωδία αυτή τριγύριζε όλη μέρα στο μυαλό μου. Με κάνει να χαλαρώνω. Μου θυμίζει το καλοκαίρι. Το τραγούδι συνέχισε να παίζει μέχρι που αποκοιμήθηκα. Ονειρεύτηκα εκείνη την αξέχαστη μέρα στην παραλία με τις φίλες μου. Τα αστεία, τις φωτογραφίες, τους χορούς, όλα! Ξαφνικά ένα μαύρο σκέπασε τον ήλιο. Οι φίλες μου εξαφανίστηκαν. Το τραγούδι τελείωσε και εγώ ξύπνησα απότομα. Άνοιξα τα μάτια μου και αντίκρισα τους τέσσερις απρόσωπους τοίχους του δωματίου μου.

... Έτρεξα στο παράθυρο. Σάρωσα με το βλέμμα μου την θέα της γειτονιάς, όσης δηλαδή φαινόταν στο πλαίσιο. Οι πολυκατοικίες εμπόδιζαν την εικόνα μου... Αμέσως κοίταξα την απέναντι πολυκατοικία. Το ίδιο άσχημο γκράφιτι. Τελείως ψυχρό. Κάτι μουτζούρες που κατέστρεψαν και τα τελευταία ίχνη καλογουστού σε αυτό το τετράγωνο. Γράμματα ανάκατα χωρίς νόημα...μαύρα, νευρικά...θέλουν κάτι να πουν, αλλά δεν ξέρουν πώς να το εκφράσουν...απαίσιο είναι...η καταδίκη της ομορφιάς από τον ανώριμο άνθρωπο...

Κοίταξα πιο μακριά. Πρόσεξα κάτι το οποίο δεν είχα ξανά δει. Ένα γκράφιτι. Ακριβώς το αντίθετο από το άλλο. Ήταν καινούργιο στη γκαλερί των τοίχων της γειτονιάς μας. Το έφτιαξαν μέσα σ ένα βράδυ! Και τι όμορφο που είναι... Είχε ζωγραφισμένη μια παραλία. Ένα απέραντο γαλάζιο σκέπαζε όλο τον τοίχο. Μια βαρκούλα σήκωνε περήφανα τα πανιά της. Γλάροι πέταγαν στον ουρανό και ένας γλυκός κατακίτρινος ήλιος φώτιζε τα πάντα. Φώτισε και τη ψυχή μου

Σχεδόν κρεμάστηκα στο παράθυρο να δω και το υπόλοιπο...ας το καλό. Να μην ήμουν στην ταρατσα...θα έβλεπα καλύτερα...μικρά άσπρα κύματα έγλυφαν την αμμουδιά και τα χορτάρια που φύτρωναν ανέμελα έδιναν τη δική τους νότα στη τοιχογραφία. Αμέσως χαλάρωσα. Θυμήθηκα εκείνες τις στιγμές του καλοκαιριού που ταξίδευα πριν.

Ξαφνικά κατάλαβα ότι το γκράφιτι μπορεί να φτιάξει ή να καταστρέψει μια εικόνα. Αρκεί ο άνθρωπος να το διαχειριστεί σωστά..

ΜΑΡΙΑ- ΑΓΓΕΛΙΚΗ

στη γωνιά του σχολείου μας....

Οι σκέψεις και τα όνειρα ενός κοριτσιού

Μπήκα στο δωμάτιο μου όλο νεύρα. Κάθισα στο κρεβάτι μου και για λίγο κοιτούσα το ταβάνι. Τα παράθυρα είναι ανοιχτά και μπορώ να ακούσω τον ήχο της θάλασσας. Έσκασα ένα χαμόγελο και ταυτόχρονα ένας αναστεναγμός βγήκε από μέσα μου. Απόρησα. Μα τι στο καλό ήταν αυτό ; Σκεφτόμουν συνεχώς μέχρι που συνειδητοποίησα πως όλα αυτά τα ονειρεύομαι. Αυτό το μέρος που περνάει από το μυαλό μου, δεν υπάρχει εδώ στην πόλη. Θα βρίσκεται κάπου μακριά. Το μόνο που υπάρχει εδώ, είναι τα καυσαέρια , οι κόρνες των αυτοκινήτων που σου ταραάζουν την μεσημεριανή σου ησυχία. Τα καυσαέρια, δεν σε αφήνουν να αγναντεύεις τα αστέρια το βράδυ. Τα αυτοκίνητα , έχουν προκαλέσει τεράστια ζημιά πλέον παντού. Τα παιδιά, μένουν κλειδωμένα μέσα στο σπίτι καθώς οι γονείς τους φοβούνται για τον κίνδυνο που παραμονεύει έξω για τα παιδιά τους. Μέρα με την μέρα, απλά κοιτάζουν έναν υποτιθέμενο καταγάλανο ουρανό.

Δυστυχώς, ένα από αυτά τα άτυχα παιδιά είμαι και εγώ. Μου απαγορεύεται να βγω βόλτα με τους φίλους μου μετά το σχολείο γιατί σκοτεινιάζει. Σπίτι - Σχολείο, Σπίτι - Σχολείο είναι η καθημερινότητα μου. Χωρίς ελευθερία, χωρίς άποψη. Και εγώ τώρα αναρωτιέμαι. Υπάρχει μία καλύτερη περιοχή σε αυτόν τον άχαρο κόσμο;. Που τα παιδιά να τρέχουν ανέμελα; Όλα αυτά, περνούσαν από το μυαλό μου μέχρι που βράδιασε. Ξάπλωσα μα δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ένωθα πως πνιγόμεν. Σηκώθηκα για άλλη μια φορά και άνοιξα το παράθυρο. Το μετάνιωσα. Πανέμορφα σπίτια με απλή και όμορφη αρχιτεχνική κι όμως παρατημένα. Αναστέναξα για άλλη μια φορά. Έκλεισα το παραθύρι και ξάπλωσα στο κρεβάτι μου. Τα μάτια μου έκλεισαν και κοιμήθηκα.

Την επόμενη μέρα ξύπνησα από τις φωνές της μαμάς μου. Μου έλεγε πως ένα γράμμα ήρθε από την φίλη μου στο χωριό. Σηκώθηκα γεμάτη χαρά καθώς, περίμενα τόσο καιρό νέα της! Βρήκα το γράμμα κάτω από την πόρτα μου. Το πήρα και άρχισα να το διαβάσω. Μου περιέγραφε, την ζωή της στο χωριό. Τα δάκρυα μου, άρχισαν να πέφτουν ένα ένα κατακυλώνοντας στα μάγουλα μου. Η καθημερινότητα της, ήταν ακριβώς αυτή που ήθελα να ζήσω. Αρχικά, άρχισε να μου μιλάει για το τοπίο. Υπήρχαν πολλά δάση για να κάνεις πρωινές βόλτες, λίγα αυτοκίνητα που αυτό, ελαχιστοποιεί τα καυσαέρια κάνοντας τον ουρανό το βράδυ να μοιάζει σαν πλανητάριο. "Ζηλεύω" ψιθύρισα με όση φωνή μου είχε απομείνει από τόσο κλάμα. Τα παιδιά, δεν παραμένουν σπίτι αλλά, παίζουν ανέμελα στο δρόμο χωρίς να έχουν έννοια τους καυγάδες με τους γονείς τους γιατί άργησαν να επιστρέψουν. Σταμάτησα να διαβάζω. Να το μέρος που θα ήθελα να ζήσω. Χωρίς προβλήματα και φωνές. Ξαφνικά, η μαμά μου μπήκε μέσα στο δωμάτιο μα προτού κάνει την ερώτηση του της με κοίταξε. Ρώτησε απλώς ένα τυπικό "Τι έπαθες;". Βέβαια, εγώ δεν ήθελα να της απαντήσω και για αυτό, της απάντησα μονολεκτικά "Τίποτα".

Μισούσα τον απαίσιο κόσμο γύρω μου. Δεν ήθελα να τον κοιτάξω. Ήθελα να τον αλλάξω. Να τον κάνω ένα χαρούμενο και χαμογελαστό κόσμο. Δεν μπορούσα όμως μόνη μου. Χρειαζόμουν βοήθεια. Μα κανείς δεν νοιάζεται.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ....

Αγαπημένη μου Ελευθερία

Έχουμε να επικοινωνήσουμε αρκετό καιρό και γι αυτό αποφάσισα να σου γράψω...η ζωή στο χωριό συνεχίζεται ίδια αφότου έφυγες. Μόνο εσύ μας λείπεις...φαντάζομαι πόσο ωραία θα είναι στην Αθήνα...κόσμος, ανέσεις, επιλογές πολλές. Δεν θα ξέρεις που να πρωτοπας τα απογεύματα...ελπίζω να βρήκες φίλους για να έχεις τη δική σου παρέα...και να περνάς όμορφα.

Εδώ όλα συνεχίζουν το ίδιο ανιαρά και συνηθισμένα. Το σχολικό αργεί τα πρωινά να μας πάει στο σχολείο και χάνουμε συχνά την πρώτη ώρα! Το μεσημέρι όμως δεν θέλουμε να γυρίσουμε...λίγες βόλτες παραπάνω δεν κάνουν κακό! Βέβαια –μεταξύ μας-πάντα ανακουφίζομαι όταν το λεωφορείο παίρνει την τελευταία στροφή του δρόμου για το χωριό. Εδώ αισθάνομαι σιγουριά και ασφάλεια. Η πόλη με φόβιζε πάντα...εδώ με καρτερεί το χαμόγελο της μητέρας και οι γλάστρες της αυλής...πανέμορφες τώρα την άνοιξη...ευωδιάζει ο κόσμος...αλήθεια, έχετε λουλούδια στην Αθήνα; Σαν τα δικά μας;

Χθες παίζαμε με τα παιδιά στην πλατεία, μέχρι αργά το βράδυ. Βγήκαν οι μανάδες στις ρούγες να μας μαζέψουν. Πριν είχαμε πάει με τα ποδήλατα βόλτα στον Αη Λιά...χαζά θα σου φαίνονται τώρα όλα αυτά...πάντως η θέα μας αντάμειψε για άλλη μια φορά...το ξωκλήσι κάτασπρο, με το σταυρό της σκεπής να χρυσίζει στον ήλιο...άσε που κοντέψαμε να ρίξουμε την καμπάνα από το πολύ χτύπημα! Και ο κάμπος μπροστά μας πράσινος, γεμάτος καρούς στα χωράφια και σπαρτά...απέναντι το βουνό περήφανο μας θύμιζε ότι ο χειμώνας δεν τελείωσε ακόμα...είχε πολλά χιόνια...και το ποτάμι α, αν το έβλεπες κύλαγε πλούσιο, σα φίδι από την πλαγιά...

Σίγουρα τα δικά σου νέα θα είναι πιο ενδιαφέροντα. Πώς είναι η πόλη; Η γειτονιά; Το σχολείο; Οι νέοι σου φίλοι; Ελπίζω να συνήθισες και να περνάς καλά...τυχερός ο πατέρας σου που βρήκε αυτή τη δουλειά στην πόλη.

Σ αφήνω τώρα...έχουμε κανονίσει παιχνίδι στην αυλή του δημοτικού...ευχήσου καλή τύχη στην ομάδα μας;

Περιμένω νέα σου

NTEMY

Αγαπημένη μου Ντέμυ

Μόλις έλαβα το γράμμα σου. Έχω πολλά νέα να σου πω! Γνώρισα πολλά παιδιά στο σχολείο. Με μερικά από αυτά έδεσα από την πρώτη στιγμή. Όμως μερικά παιδιά δεν με συμπαθούν καθόλου και από την πρώτη στιγμή με κοροϊδεύουν για την προφορά που έχουμε στο χωριό. Βέβαια αυτό δε με στεναχώρησε και πολύ. Είμαι διαφορετική από τους άλλους...και έχω αρχίσει να αισθάνομαι και ξεχωριστή. Με συντροφεύουν οι αναμνήσεις και η ζωή μου στο χωριό...

Εδώ στην πόλη είναι όλα είναι πολύ διαφορετικά. Πρώτα από όλα εδώ οι άνθρωποι λειτουργούν με εντελώς διαφορετική νοοτροπία απ' ότι οι άνθρωποι στο χωριό. Βιάζονται και τρέχουν λες και τους κυνηγούν. Τα κεφάλια τους είναι σκυμμένα κάτω και δε χαμογελάνε. Μάλλον κοιτιούνται με απορία και δυσπιστία αν τύχει τα βλέμματά τους και συναντηθούν...Είναι όλα επικίνδυνα και θα πρέπει να προσέχω...στο πλάι του σχολείου έχει ένα λόφο. Χαζολαγάμε όλη τη μέρα...το βράδυ όμως, ούτε οι μεγάλοι δεν θέλουν να περάσουν από κει...αισθάνομαι εγκλωβισμένη...

που είναι οι βόλτες μας και το απέραντο πράσινο. Κοιτάγαμε και δεν χορταίναμε τη θέα...τα πράσινα χωράφια στις παρυφές του λόφου, τα λιόδεντρα και στην άκρη η θάλασσα. Ο ήλιος βούταγε κάθε απόγευμα στα νερά της αποδεικνύοντας τη μεγαλοσύνη του...εδώ γκρίζο. Πότε νυχτώνει ούτε που το καταλαβαίνω...άλλωστε η απέναντι πολυκατοικία κρύβει το φως στο δωμάτιό μου πολύ νωρίς...

και το πράσινο είναι ελάχιστο. Τα σκουπίδια απεναντίας είναι πολλά...οι άνθρωποι είναι αναισθητοι και δεν φροντίζουν καθόλου το περιβάλλον. Πετούν τα σκουπίδια τους παντού, λερώνουν με γκράφιτι τους τοίχους, μολύνουν με καυσαέρια το περιβάλλον. Πάνε παντού με το αυτοκίνητο! Και κάνουν τόσο θόρυβο...όχι όμως αυτόν από τα γέλια και τις κουβέντες που άκουγες στην πλατεία του χωριού...εδώ η πλατεία είναι μόνο για δυο άστεγους, και κέντρο διερχομένων...κανείς δεν κάθεται, δεν συζητά...τα παγκάκια είναι σπασμένα και βρώμικα...

περιμένω με αγωνία τις διακοπές...να δω το χωριό μας, τις φίλες μου...να ξανακούσω τα τραγούδια της κυρα όλγας και να κουφαθώ με τις φωνές του Προέδρου...η ζωή μου απλή και ανθρώπινη. Στο χωριό μας... όχι στην πόλη

σε πεθύμησα

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Photo
Lab

Ανασκευασμένα κτίρια...κοσμήματα...

Εγκαταλελειμμένα κτίρια...φορείς μιας ιστορίας

Η ΜΑΥΡΗ ΣΦΑΙΡΑ

Ήταν Σάββατο 16 Νοεμβρίου του 2016 , η μαύρη μέρα που στοίχισε την ελευθερία μου.

Όλα ξεκίνησαν όταν ο διοικητής μου ανακοίνωσε ότι πρέπει να παρευρεθώ στην διαδήλωση που θα διεξαγόταν στον Κολωνό από τους νεαρούς κατοίκους του, προκειμένου να εκφράσουν το αίτημά τους για ανακαίνιση των σχολείων.

Κύριο μέλημά μας ήταν η σωματική ακεραιότητα των πολιτών, για να μην σημειωθούν ατυχήματα . Επιπλέον απαράβατη εντολή που μας είχε δοθεί ήταν να μην χρησιμοποιηθούν όπλα , εκτός κι αν υπήρχαν αιματηρές συμπλοκές μεταξύ αστυνομικών και διαδηλωτών.

Η διαδήλωση έλαβε χώρα στην πλατεία Πανταζοπούλου , η οποία βρίσκεται απέναντι από το πατρικό μου. Δεκάδες νέοι συγκεντρώθηκαν παραταγμένοι απέναντι σε μία μεγάλη μονάδα αστυνομικών. Την κρύα εκείνη νύχτα η μητέρα μου στεκόταν στα κάγκελα του μπαλκονιού παρακολουθώντας αρκετά αγχωμένη όσα γίνονταν.

Μέσα σε λίγα λεπτά η πανέμορφη γειτονιά μου μετατράπηκε σε πεδίο μάχης. Οι εξαγριωμένοι νέοι βγήκαν εκτός εαυτού. Άναβαν φωτιές, έσπαγαν βιτρίνες μαγαζιών, κατέστρεφαν πλακάκια πεζοδρομίων. Βλέποντας αυτές τις βίαιες πράξεις η μητέρα μου ήταν σε απόγνωση.

Μέσα σε λίγα λεπτά μία πενταμελής παρέα νέων επιτέθηκε και σε εμένα . Άρχισαν λυσσασμένοι να τρέχουν προς το μέρος μου. Φοβήθηκα, δεν ήξερα τι να κάνω, ένιωθα πως δεν μπορώ να ανταπεξέλθω σε μία δύσκολη στιγμή. Τότε έγινε το μοιραίο λάθος...αναγκάστηκα να χρησιμοποιήσω το όπλο μου. Με μία γρήγορη κίνηση του χεριού μου, το έβγαλα από τη θήκη του και χωρίς δεύτερη σκέψη πυροβόλησα στον αέρα. Έντρομοι ο νέοι άρχισαν να τρέχουν δεξιά και αριστερά. Μερικοί από αυτούς δεν πτοήθηκαν τόσο εύκολα, γι' αυτό αναγκάστηκα να πυροβολήσω για δεύτερη φορά. Ο χρόνος πάγωσε, το κάθε δευτερόλεπτο ήταν για εμένα σαν μία αιωνιότητα . Την προσοχή μου κέντρισε η σφαίρα που ανέβαινε στον ουρανό .Έβλεπα τα μέρη της να αποσυντίθενται. Σαν σταγόνες βροχής άρχισαν να πέφτουν τα κομμάτια της σφαίρας στο μπαλκόνι του πατρικού μου. Τότε είδα την μητέρα μου να πέφτει νεκρή στο πάτωμα....

Από τότε έχουν περάσει μήνες...Ακόμη με στοιχειώνει η μορφή της που σβήστηκε σε μία στιγμή μέσα, από τα ίδια μου τα χέρια .Μακάρι να μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω. Να μην πατούσα εκείνη την σκανδάλη, να μην βρισκόμουν σε εκείνο το σημείο , να μην, να μην....Μάταιες οι σκέψεις μου αυτήν εδώ την ώρα της ατελείωτης σιωπής σε αυτό εδώ το σκοτεινό δωμάτιο της φυλακής μου. Πλέον ο αέρας δεν μπορεί να πάρει τις σκέψεις μακριά, ο ήλιος δεν μπορεί να τις σιγοκάψει, το φεγγάρι να τις κοιμίσει. Και εγώ εδώ χωρίς παράθυρο, χωρίς φως χωρίς άνοιγμα στο κόσμο, χωρίς μέσο διαφυγής απ' τις σκέψεις της γειτονιάς μου.

Από μικρή ονειρευόμουν ένα ανοιχτό παράθυρο για να μπορώ να ταξιδέψω... και το αεράκι να με χτυπά στο πρόσωπο για να δροσίζει τις σκέψεις μου. Πόσα έχω ονειρευτεί μέσα απ' αυτό το ανοιχτό παράθυρο!! Ατελείωτες πεδιάδες , το πέταγμα των πουλιών που ζωντανεύει τον ουρανό. Άγνωστες μακρινές πολιτείες γεμάτες από ανθρώπους χαμογελαστούς με ζεστή καρδιά και τα παιδιά να παίζουν στις αυλές των σπιτιών. Εδώ στους τέσσερις τοίχους, χωρίς ματιά στον κόσμο η απελπισία με κυριεύει. Το παράθυρο ήταν μία λύση, μία διέξοδος, μία ελπίδα. Τι θα με απαλλάξει από αυτό το μαρτύριο που ζω τόσους μήνες;;

Τώρα το ξέρω. Κατάλαβα οδυνηρά τι σημαίνουν τα παράθυρα. Θεέ μου, δώσε μου τη δύναμη να ανοίξω άλλο ένα.....

MANTΩ

Πινακίδες

Περπατάω στη γειτονιά και χαζεύω τις πινακίδες...σκουριασμένες οδηγίες ή σήματα γεμάτα αυτοκόλλητα...όλος ο Κολωνός είναι εδώ...η ιστορία του, οι αθλητικές του ομάδες, οι φυλές του...καλημέρες, υβρεολόγιο, ερωτικά μηνύματα, υποσχέσεις...σηκώνω τα μάτια στην πινακίδα του δρόμου...

ΟΔΟΣ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ

Μαρώνεια ήταν αρχαία πόλη της Θράκης, χτισμένη σε μια τοποθεσία όπου οι υπώρειες του Ίσμαρου σμίγουν με τη θάλασσα και σχηματίζουν έναν φυσικό όρμο, ο οποίος με τις κατάλληλες τεχνικές διευθετήσεις είχε γίνει ένα ασφαλές λιμάνι. Η πόλη κατείχε γενικά μια θέση πολύ στρατηγική. Τότε...πώς βρέθηκε εδώ; Γιατί στη γειτονιά μας ένας τέτοιος δρόμος;...μα τι λέω...σε μια Αθήνα που ακμάζει τον 5^ο π.Χ αι. ποια πόλη δεν έχει στείλει αντιπροσώπους της, εμπόρους να ανταλλάξουν τα προϊόντα τους στην πλούσια Αθήνα!

Ο Θρακιώτης έμπορος περπατά γοητευμένος. Βρίσκεται στη νότια πλευρά της Ακρόπολης, λίγο πιο πέρα από την περίφημη Ακαδημία του Πλάτωνα...Ίππιος Κολωνός, η περιοχή...πράσινο παντού...ελιές, χαμηλοί θάμνοι και πολλά αγριολούλουδα...ο ήλιος ζεσταίνει με τις αχτίδες του τα μάρμαρα των ναών και η βοή του κόσμου είναι μακρινή...εδώ οι περιηγητές είναι λιγότεροι και κινούνται ήσυχα. Μιλούν χαμηλόφωνα για τα θέματα που τους απασχολούν...δημοκρατία, θεωρικά, ο νικητής των δραματικών αγώνων είναι οι λέξεις που πιάνει το αυτί του. Ο Σοφοκλής κέρδισε με την τραγωδία του «Αντιγόνη»; Τι είναι πάλι κι αυτό; Εδώ στην Αθήνα η υλική συμβαδίζει με την πνευματική ανάπτυξη. Ποίηση, θέατρο, μουσική, φιλοσοφία ανεβάζουν το ανθρώπινο πνεύμα και διαμορφώνουν τις βάσεις ενός πανανθρώπινου πολιτισμού. Ο Θρακιώτης μένει άφωνος από τις σκέψεις του. Το ελληνικό πνεύμα θα διαμορφώσει τον παγκόσμιο πολιτισμό...

ΟΔΟΣ ΒΙΖΥΗΣ

Ιδρύθηκε μετά την καταστροφή της οχυρωμένης αρχαίας θρακικής πόλεως των Κοτυδών, Δάματα, από τον στρατηγό του Λυσιμάχου, Βίζυ, ο οποίος της έδωσε και το όνομά του. Η πόλη αναπτύχθηκε αρκετά και διέθετε λαμπρά κτήρια και ναούς. Κατά τους ρωμαϊκούς χρόνους έφτασε στο απόγειο της δόξας της, καθώς είχε εξαιρετικές σχέσεις με τη Ρώμη και διέθετε μάλιστα και δικό της Νομισματοκοπείο. Η παρακμή της ξεκίνησε όταν ο Μέγας Κωνσταντίνος κατήργησε τους πολιτικούς θεσμούς της, υποβιβάζοντάς την σε μικρή πόλη-οχυρό.

Κοιτάζω μια την ταμπέλα και μια το δρόμο...μικρός, γεμάτος πολυκατοικίες και παρκαρισμένα αυτοκίνητα που έχουν σκαρφαλώσει στα πεζοδρόμια, διεκδικώντας τη δική τους θέση...πού είναι τα λαμπρά κτήρια και οι ναοί; Γιατί ονομάζουμε τους δρόμους μας τόσο ξένα με το παρόν τους; Μου έρχεται να βάλω τα γέλια...ή μήπως τα κλάματα όταν κάνω το συνειρμό...Βιζύη...έμποροι, νομίσματα, ανάπτυξη, πλούτος...κοιτάω γύρω μου...Κολωνός...φτώχεια και ανεργία...πολλοί μετανάστες...άνθρωποι με τις ίδιες ανάγκες και καψαλισμένα όνειρα...μεροκάματα, αγωνίες, τρέξιμο και ένα ακατάπαυστο άγχος που κάνει τους κατοίκους όλο και πιο άκεφους...

Και που χρόνος να δούμε τη γειτονιά...ξένη και απρόσωπη...γκρίζα και επίπεδη...καμία δόξα και διηγώντας τα να κλαίς...

ΦΟΥΣΕΙΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ

Πρώτη φορά παρατήρησα την ταμπέλα...σταμάτησε το αυτοκίνητο για να περιμένει να περάσει ένα ποδήλατο και κοίταξα τυχαία έξω από το παράθυρο...λευκό μάρμαρο χαραγμένο...μισοσβησμένα γράμματα που όμως διαβάζονται...ένα απλό διώροφο σπίτι με λευκούς τοίχους και καφέ παράθυρα, όπως πολλά εδώ στον Κολωνό...μια στενή μεταλλική πόρτα...ένα γκράφιτι στον τοίχο...μαύρο...δεν πρόλαβα να δω πολλά...ξεκινήσαμε πάλι...αλλά άκουσα πίσω μου φωνές. Γύρισα και είδα παιδιά έξω από την πόρτα... σκέφτηκα «Οικοτροφείο»...γιατί άραγε;

Πώς να περνούσαν σαυτό οι τρόφιμοι; Παιδικά γέλια και σκανδαλιές, κρυμμένα μυστικά και όνειρα ή παιδιά δυστυχημένα μακριά από τους γονείς τους που αναγκάστηκαν να είναι εδώ; Πότε δημιουργήθηκε; Γιατί δεν το είχα προσέξει; Τόσο ξένη μέσα στην ίδια μου την πόλη...ναι...μου ψιθυρίζει μια φωνή...περπατάς βιαστικά, με τα ακουστικά στα αυτιά και τα μάτια στο κινητό...δεν προσέχεις τι γίνεται γύρω σου...μόνο γκρινιάζεις...γι όλα...ξαφνικά αισθάνθηκα ένοχη...κόλλησα το πρόσωπο στο τζάμι του παραθύρου και άρχισα να παρατηρώ...

Αργότερα έμαθα πως το οίκημα λειτουργεί και σήμερα ...είναι κέντρο προστασίας ψυχικών ασθενών...

ΜΑΡΙΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

Και όσο ασχολούμαστε με το περιβάλλον και τη γειτονιά μας...
Γινόμαστε ποιητές!!!!

Η παιδική χαρά

Εγκαταλελειμμένη και μόνη
Σκουριασμένα παιχνίδια
Πατημένο γρασίδι χωρίς χρώμα
Γέλια που έπαψαν να ακούγονται
Μόνο το κλάμα της κούνιας...
Σείεται κάθε φορά που φυσάει
Αγκομαχάει ανεβαίνοντας ψηλά
Σκούριασαν πια τα ελατήρια...

Και θυμάται...τα γέλια των παιδιών
Φουστίτσες που σηκώνονταν από το αεράκι
Χαμόγελα. Φωνές, τραγούδια...
Τι κρίμα που την άφησαν να πεθάνει...
Η καρδιά της όμως χτυπάει ακόμα...

ΔΑΝΑΗ

Ο φεγγίτης

Μόλις τον πρόσεξα

Είναι βρώμιος και σπασμένος

Αλλά με κοιτάει και με προκαλεί

Ο φεγγίτης πάνω από τη σκουριασμένη πόρτα

Απέναντι από το σχολείο...

Εγκατάλειψη...

Κάτι όμως θέλει να διηγηθεί...

Πλησιάζω παρόλο που φοβάμαι λίγο

Και προσέχω... είναι τόσο βρώμικος

Η σκόνη κατάκατσε και έγινε λάσπη

Το τζάμι – όσο έχει απομείνει- έχει αλλάξει χρώμα από τη βρώμα

Αλλά ανάμεσα στα σπασμένα γυαλιά αντανακλούν οι ακτίνες του ήλιου

Δεν μου φαίνεται...κάτι λάμπει μέσα στο σκοτεινό σπίτι

Είναι η χαρούμενη ζωή των κατοίκων του

Τι κρίμα που κανείς μας δεν το φροντίζει πια...δεν ακούει τα γέλια τους...δεν μοιράζεται την καθημερινότητά τους...

Καημένε φεγγίτη...προσμένεις τον περαστικό που θα κρυφοκοιτάξει το παρελθόν σου...ήρθα

ΝΙΚΟΛΕΤΑ

Ξανά

Περπατώ στο δρομάκι
με κεφάλι σκυφτό
πουλάκια, λουλούδια ψάχνω να βρω.
Αντιθέτως, εικόνα θλιμένη, μουντή,
γκράφιτι στους τοίχους και πονάω πολύ.

Ζωάκια δεν έχει. Σκουπίδια σωρό.
Μια πόλη με πράσινο θέλω να βρω.
Να παίζουν παιδάκια, όπως παλιά
κούνιες, τραμπάλες, όλα καλά.

Κτίρια βαμμένα, φτιαγμένα ξανά,
παρτέρια, δενδράκια, ζωάκια ξανά.
Πουλιά τραγουδάνε, τραγούδα και εσύ
γιατί αλλιώς η πόλη με πνίγει πολύ...

Όνειρο η ζωή μας
Ζητάω πολλά;
Ας γινόταν η πόλη, όπως παλιά!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ

Οινομαγειρείο

... Σήμερα δεν αισθανομουν καλά. Ήμουν ολομόναχη. Τα παιδιά μου είχαν φυγει. Έτσι και εγώ αποφάσισα να βγω έξω, να ξεσкаσω

Πήρα το αυτοκίνητο. Είχα καιρό να οδηγήσω. Τα χέρια μου είχαν ιδρώσει. Αποφασισα να θυμηθώ τα παλιά. Να πάω στην παλια μου γειτονιά, εκεί που μεγάλωσα, στον Κολωνό. Οδηγάω στην γειτονιά και χαζεύω τις πινακίδες, οι σκουριασμενες οδηγίες ή τα σήματα γεμάτα αυτοκόλλητα... Όλος ο Κολωνός είναι εδώ. Η ιστορία του, οι ομάδες, οι φυλές του... Όλα γραμμένα στους δρόμους και στους τοίχους... οι καλημερες, τα ερωτικά μηνύματα, οι υποσχέσεις... Σχεδόν έφτασα. Σήκωσα τα μάτια μου. Σταμάτησα να οδηγάω. Βγήκα έξω από το αυτοκίνητο. Άρχισα να περπατάω. Σε λίγα λεπτά βρέθηκε μπροστά μου μια πινακίδα "ΟΙΝΟΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ Η ΚΟΤΤΑΡΟΥ" έγραφε... Αμέσως αναμνήσεις άρχισαν να περιτριγυρίζουν το μυαλό μου.

Θυμάμαι καλά το μαγαζί του κυρ-Θοδωρου. Τις μέρες που σχολαγαμε νωρίς από το σχολείο μαζευόμασταν όλα τα παιδιά εκεί. Παίζαμε τα στραγάλια. Θυμάμαι την ιδιαίτερη πέτρα στον τοίχο. Τα βαθουλώματα στους τοίχους. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τα λόγια του κυρ-Θοδωρου, "αυτά τα βαθουλώματα", να λες στα παιδιά σου, "είναι από τις κότες. Εκεί τις έβαζε ο προπάππους μου". Μας έφερνε το καλύτερο του πιάτο, φάβα. Κάθε φορά ήταν και πιο νόστιμη. Άλλη φορά μας έφερνε σκορδαλιά να τσιμπήσουμε με πατατουλες. Η καυτερή της γεύση πλημμύριζε το στόμα μας. Αλλά πρωινά περνούσαμε με τα ποδήλατα από εκεί. Πάντα μας κερνούσε μια πορτοκαλάδα. Για να ξεδιψάσουμε, έλεγε. Τα πρωινά ήταν το στέκι των μικρών. Τα βράδια όμως μετατρέποταν στο στέκι των μεγάλων. Οι δικοί δεν μας έπαιρναν μαζί. Καθόμασταν και παρακολουθούσαμε από τα παράθυρα. Φυσικά ο κυρ-Θοδωρος μας έβαζε κρυφά στην κουζίνα και να φροντιζε να γυρίζουμε σπίτι πάντα πριν από τους δικούς μας. Ήταν το μικρό μας μυστικό!

Μετά από λίγα χρόνια τα παιδιά έφυγαν. Εγώ μεγάλωσα. Σπούδασα και παντρεύτηκα. Η δουλειά μου και η οικογένεια μου με κρατούσε μακριά. Το μαγαζί έκλεισε. Και εγώ έλειπα, δεν μπόρεσα να κάνω τίποτα. Ήταν το στολίδι της γειτονιάς μας και έσβησε...

ΜΑΡΙΑ

Οινομαγειρείο «Κοτταρού»

Κουτουκάκι υπόγειο...ατμόσφαιρα μιας παλιάς εποχής...

Καρό τραπεζομάντηλα και παλιά σερβίτσια

Στους τοίχους φωτογραφίες ασπρόμαυρες...πρόσωπα χαμογελαστά...στο ίδιο σημείο...μια άλλη εποχή...

Μοσχομυρισμένοι από τα αποξηραμένα φυτά που κρέμονται δίπλα...θυμάρι και βασιλικός...δενδρολίβανο και κανέλα...οι μυρωδιές της κατσαρόλας της γιαγιάς...

Οι θαμώνες αρκετοί...τα γέλια πολλά και το κρασί άφθονο...

Εκατό χρόνια στην ίδια γειτονιά...η ιστορία του καθημερινού μόχθου της διασκέδασης και της παρέας γράφεται γύρω από τα ξύλινα τραπέζια και τις φθαρμένες καρέκλες

Μουσικοί στο κεντρικό τραπέζι πιάνουν το οργανάκι τους

Και η μελωδία μας χαϊδεύει τα αυτιά...γινόμαστε ένα με τους κολωνιώτες μιας περασμένης εποχής...

Εργάτες από το καπνεργοστάσιο ξαποσταίνουν εδώ...έρχονται για λίγο μαγειρευτό φαγητό...φτηνό. Όσο τους επιτρέπει ο μισθός τους...μπλέκουν με τους μικρομαγαζάτορες ...γεμάτη ζωή η γειτονιά...και παιδιά...παιδιά πολλά που παίζουν χαρούμενα...το τόπι χτυπάει στο τζάμι της εισόδου...κρατάει ακόμα..

Η γειτονιά ανθρώπινη και ζεστή...οι άνθρωποι ανοιχτόκαρδοι και καταδεκτικοί...γελάνε...οι παλιοί...και οι σημερινοί...δεν είναι ίδιοι...είναι όμως εδώ και συνεχίζουν την ιστορία...μια γωνιά της γειτονιάς μου...μεγαλώνει μαζί μου...και τη νοιάζομαι...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ακροστιχίδες

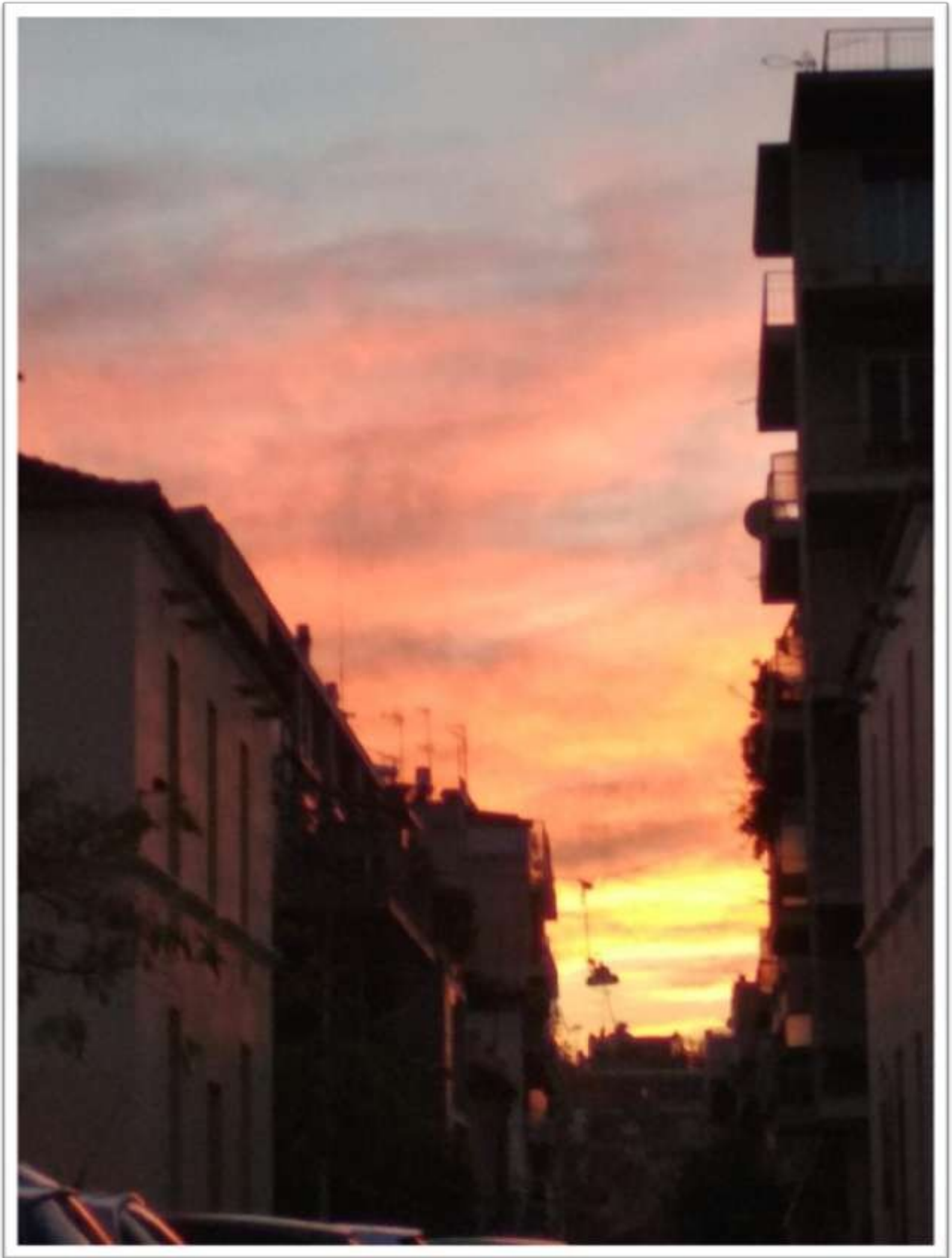
Γ ειτοιά μου, σπίτι μου, η αυλή μου
Ε ίναι ο τόπος μου, ο λόφος
Ι δανικές μνήμες
Τ ης παιδικής ηλικίας
Ο νειρα γεμάτα ελπίδες
Ν ιάτα που ερωτεύονται στα στενά
Ι στορικοί δρόμοι, πλατείες
Α γγελοι τραγουδούν

Κ ρατάει από τα αρχαία χρόνια
Ο λοι οι φιλόσοφοι και οι ποιητές τον μνημονεύουν
Λ άμπουν τα αρχαία του κάτω από τον αθηναϊκό ήλιο
Ω ραία γειτονιά, απλοί άνθρωποι, φιλόξενοι
Ν εοκλασσικά εγκαταλελειμμένα στο χρόνο
Ο νειρεμένος τόπος που παρακμάζει
Σ ώστε τον!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΔΕΙΛΙΝΟ ΣΤΟΝ ΚΟΛΩΝΟ...Ο ΤΟΠΟΣ ΜΑΣ...ΣΤΕΓΑΖΕΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ...